

jeho nepřípustnost a její rekurs jest odůvodněn. Ani z ustanovení § 31 náhradového zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. nelze přípustnost pořadu práva dovoditi, poněvadž § ten patrně a zřejmě má na mysli žalobu o uznání práva vlastnického nebo jiného práva, které na nemovitosti v záboru se nalézající činí třetí osoby, rozdílné od osob, proti nimž se vede přímo řízení podle citovaných zákonů (viz rozhodnutí ze dne 21. září 1926, čís. R I 722/26 sb. n. s., čís. 6296).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

p o u k á z a v

na důvody napadeného rozhodnutí a podotknuv, že vývody dovolací stížnosti vyvráceny jsou už tou prostou skutečností, že žalobci žalují Státní pozemkový úřad o uznání výlučnosti a neomezenosti svého vlastnictví, a nikoli snad osobu soukromou, zejména tedy ne sebe navzájem o uznání podílů, a tuto žalobu odůvodňují v ději tím, že Státní pozemkový úřad dal poznamenati na jejich nemovitostech zábor a zamýšlené převzetí, z čehož zřejmo, že se brání proti účinkům záborového zákona, což na pořad práva nepatří.

Čís. 8188.

Pozemková reforma.

Ku zcizení příslušenství zabraného majetku vyžaduje se schválení Státního pozemkového úřadu. Pro zákaz zcizení zabraného majetku jest lhotejno, že kupitelem jest stát. K tomu, že se ku zcizení zabraného majetku vyžaduje schválení Státního pozemkového úřadu, dlužno přihlídnouti z úřadu.

(Rozh. ze dne 30. června 1928, R I 464/28.)

Žalobci domáhali se žalobou na československém eráru, by byla prohlášena neplatnou smlouva o prodeji práv žalobců k pile, náleževší k zabranému velkostatku, ježto prý prodej nebyl schválen Státním pozemkovým úřadem. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Podle § 7 záb. zák. nový doslov jest každé zcizení zabraného majetku bez svolení Státního pozemkového úřadu neplatné a předpis tento dán jest právě v zájmu práv Státního pozemkového úřadu, t. j. práv státu na zabraný majetek a tím v zájmu veřejnoprávního účelu, k vůli němuž majetek byl zabrán, pozemkové reformy, jejíž účel záleží hlavně a popředně v přidělu. Co platí o zabrané nemovitosti samé, platí i o jejím příslušenství, neboť toto, jsouc její součástí, platí za spoluzabrané. To plyne již z povahy příslušenství, jež jako součást nemovitosti sdílí její právní osudy, ale také z předpisů zákona záborového, jenž v § 2 stanoví, že velkým majetkem pozemkovým rozuměti sluší soubory nemovi-

tostí výměry tam udané s právy, která jsou spojena s jich držením (a o takové právo jde, jak bude níže doličeno), a z předpisů zákona náhradového, jenž jedná též o ocenění budov a jiných investic na převzatých nemovitostech. Jest-li však sporná pila příslušenstvím statku V., nelze pochybovati o tom, že nárok na ni, jenž přísluší držiteli statku, jest právem spojeným s držením statku ve smyslu § 12 zák. Srv. § 298 obč. zák., jenž má ustanovení, jež platí i podle práva slovenského, a s § 12 zák. úplně souhlasí. Bylo tedy k zcizení těchto práv na pilu se strany vlastníka nemovitosti potřebí schválení Státního pozemkového úřadu a to ovšem bezvýjimečně, tedy i tu, kdež kupitelem bylo ministerstvo Národní obrany, neboť § 7 zák. nezná výjimky ze svého zákazu zcizení a nemůže takovou výjimku tvořiti ani případ, že kupitelem je stát, protože i tím se předmět odnímá účelu pozemkové reformy, ježto řečené ministerstvo nezískává jej k tomu účelu a ani nemůže, protože není povoláno pozemkovou reformu prováděti, jeť tou úlohou pověřen výhradně Státní pozemkový úřad. Poněvadž tedy prodejem řečenému ministerstvu byl by objekt odňat disposici Státního pozemkového úřadu, je schválení tohoto úřadu k prodeji práv k němu nutným. Nižší stolice to přehlédly, neboť se sice zabývají předpisem § 7 zák., ale v jiném směru, v tom totiž, že Státní pozemkový úřad neschválil dohodu dědiců (listinu) o rozdělení pozůstalosti zemřelého vlastníka statku. Je sice i k tomuto rozdělení podle výslovného předpisu § 7 zák. třeba schválení pozemkového úřadu a nižší stolice jsou se svým opačným názorem na omylu, avšak o to nejde, nýbrž o prodej práv k pile se strany pozůstalosti k rukám ministerstva. K podmínce § 7 zák., že k prodeji třeba svolení Státního pozemkového úřadu, dlužno přihlížeti z povinnosti úřední, poněvadž je to předpis veřejného práva. Poněvadž však otázka, zda bylo schválení uděleno, nebyla vzata vůbec na přetřes, musí se tak nyní státi a je tedy řízení v tom bodu neúplné. Objeví-li se, že nebylo schválení uděleno, je prodej neplatný. Objeví-li se však, že bylo schválení uděleno anebo kdyby uděleno bylo dodatečně, přijde, ale teprv potom, na otázku, zda bylo Antonínem W-em uděleno schválení k tomu prodeji podle § 863 obč. zák. tím, že ničeho nenamítal, když mu Dr. B. o něm referoval, a v tom směru bude výsledek záviseti od toho, jaké zjištění nižší stolice učiní, až bude řízení tak doplněno, jak odvolací soud, jenž co do ocenění důkazů má pochybnosti, nařídil. Co se týče právní otázky, souhlasí nejvyšší soud s názorem odvolacího soudu, že Antonín W. byl vzhledem k stavu věci oprávněn disponovati právy k pile, protože, jak nižší stolice zjistily, byl mu statek V., na němž pila stojí jako odkazovníku v testamentě odkázán a smlouvou o rozdělení pozůstalosti mezi dědici uzavřenou jemu přidělen, při čemž pro poměr mezi dědici nevadí, že rozdělení to nebylo Státním pozemkovým úřadem schváleno, a vadí to tím méně, protože, jak řečeno, na otázku zmocnění Dr. B-a a tedy na oprávněnost zmocnitele dojde jen, byl-li by prodej Státním pozemkovým úřadem schválen, v tomto schválení ale bude obsaženo schválení smlouvy dílčí potud, pokud Antonínu W-ovi podle ní připadly nároky na pilu.